

Koning Manasse

2 Kronieken 33:1-20

Vers 12b: Hij verootmoedigde zich diep voor het aangezicht van de God van zijn vaders en bad tot Hem; toen liet Hij zich door hem verbidden.

Voor mij persoonlijk is dit de ingrijpendste bekeringsgeschiedenis in het Oude Testament. Manasse werd al op zijn 12e koning. Zijn vader was Hizkia. Dat was, zoals u zult weten, een godvrezende koning, een koning die in zijn dagen veel goeds had gedaan in Juda. Deze jonge Manasse deed wat kwaad is in de ogen van de Heer. Er staat zelfs dat Hij God krenkte, vers 6. In vers 9 staat dat hij Juda en zijn inwoners verleidde meer kwaad te doen dan de volken die de Heer vóór de Israëlieten had verdelgd! Hoe diep kan een mens zinken! - Erger dan Manasse deed, kan haast niet ...

Juist deze Manasse wordt een onderwerp van Gods bijzondere genade. Vanaf vers 10 spreekt de Heer tot Manasse en Juda, maar ze luisteren niet. Daarna stuurt de Heer de koning van Assur. Hij grijpt en boeit hem. In vers 12 lezen we dan dat hij zich verootmoedigde.

Wat ik zo bijzonder vind, is dat God ondanks de goddeloosheid, boosheid en krenking van deze koning doorgaat met tot hem te spreken. God rust niet totdat hij deze Manasse bekeerd heeft! Hoe groot is God! Hij blijft de mens opzoeken die niets met God te maken wilde hebben!

Zo is het ook met u en mij gegaan, toch?! Wij hebben immers dezelfde menselijke natuur. Als we beseffen wie we waren, als we beseffen wie we door Gods genade zijn geworden, dan moeten onze harten zich toch vullen met lof en dank, dan is er toch het verlangen om naar de wekelijkse zondagochtendsamenkomst te gaan en Hem te loven, te prijzen en te aanbidden?

In de verdere geschiedenis lezen we dat het een oprechte bekering was. Hoe weten we dat? Doordat er vrucht op de bekering was. Dit houdt o.a. praktisch in, zoals bij Manasse, breken met bepaalde gewoontes, misschien wel afgoden die weggedaan moeten worden. Maar veel belangrijker is dat je jezelf voedt met het Brood des Levens, en zo de gemeenschap met de Heer Jezus ervaart. Als we dat laatste doen, dan geeft ons dat de kracht om voor Hem en met Hem te leven en werkelijk vrucht te dragen.

Hem zij alle eer!

H. Grevers